

Botigues de discos, servei essencial; per Guillem Vidal

El periodista musical trenca una llança en favor de l'essencialitat de les botigues de discos, oblidades durant aquests mesos de pandèmia

Record Store Day | Xavier Mercadé

S'ha parlat molt de com han patit -i continuen patint- els teatres, els cinemes, els museus i les sales de concerts. Es va demanar, els dies més crus del confinament i amb tota la raó, que les llibreries fossin considerades servei essencial, com les farmàcies i els supermercats. Però? i les botigues de discos? Per a molts de nosaltres existeixen pocs serveis més 'essencials' que aquest, oi? No negarem que els temps en què ocupaven edificis sencers del Passeig de Gràcia queden lluny. I no cal que se'ns recordi que les generacions més joves -i no tan joves!- difícilment conceben una altra manera d'escoltar música que no sigui la de plantar-se davant l'ordinador movent-se per plataformes de streaming a cop de clic.

Però de botigues de discos, a casa nostra, i no únicament a Barcelona, sinó també en municipis d'arreu del país, encara en queden unes quantes. I ha dolgut veure com, aquests mesos, quan es reivindicava el caràcter essencial de la cultura (llibreries, museus, teatres, concerts?), gairebé mai se les incloïa al mateix sac. Les llibreries i les perruqueries podran tornar a obrir el 4 de maig?, sentíem a la ràdio durant el confinament. I les botigues de discos, caram!?, afegia jo interiorment, més pendent de saber quan podria tornar a perdre'm pel barceloní carrer Tallers que no pas de quan podria anar a alguna de les omnipresents i fumudes 'terrasses' a fer un tallat.

“No aniria malament un gremi de botigues de discos emmirallat en els llibreters”

És cert que les nostres botigues de discos, tot i els esforços titànics dels últims anys -en moltes fa temps que s'hi fan concerts i altres activitats-, tenen encara uns quants reptes. En recordo unes quantes a Suècia, en aquells temps llunyans en què es podia viatjar, que havien aconseguit transformar-se en veritables espais de trobada i xup-xup cultural. I, tot i la feinada que, any rere any, es fa des del Record Store Day, no aniria malament un gremi emmirallat en tot el que fa, per exemple, el de llibreters. Però malgrat aquestes mancances -i malgrat... Spotify, és clar-, les botigues de discos continuen sent espais culturals tan vàlids i necessaris com altres dels quals sentim més a parlar. Ho són per a tots aquells que comprar música en format físic és una dieta imprescindible i també, més val no oblidar-ho, per a aquells artistes modestos que, en les botigues, han trobat sempre uns grans aliats.

M'alegra molt haver trobat vuit botigues de discos en aquesta iniciativa, Bonus Cultura (<https://www.bonuscultura.com/barcelona>), impulsada per cinc entitats culturals i l'Ajuntament de Barcelona. I suposo que no cal que us digui quina és una de les primeres coses que vaig fer quan, l'any passat, vam poder deixar d'estar confinats a casa. Vaig calçar-me la mascareta, vaig córrer impacient fins al que es podria considerar la meva segona residència i vaig demanar al taulell: ?Torni'm a posar, si us plau, una nova ració de productes essencials!?.